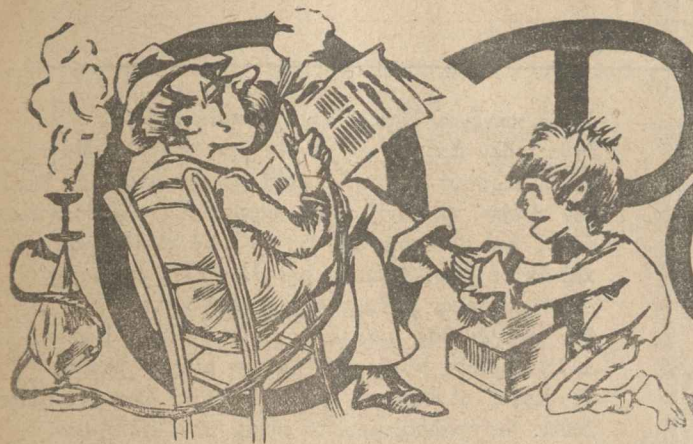

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρεχεῖ τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεχάρα.

Πέμπτη τοῦ Νοεμβρίου
κι' ἀρχὴ βουλευτηρίου.

Ποῦντο διακόσα εἴκοσι καὶ πέντε λογαριάζω
καὶ εἰς τὸ βουλευτήριον τοῦ ἔθνους λημεριάζω.

Ἀπαντᾷ ὁ Φασουλῆς
εἰς τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Τοῦ Διαδόχου τοῦ σεπτοῦ τὴν ἔνδοξον μνηστείαν
δὲν τὴν νομίζω, βασιλεῦ, ὑπόθεσιν ἀστείαν,
ἀλλὰ ἐνδιαφέρουσιν τὰς σχέσεις τῆς Ἑλλάδος,
διότι ἕνας ἰσχυρὸς τῆς Ἑσπερίας κλάδος
ἐντὸς ὀλίγου πλέκεται 'στὸν ἀσθενῆ μας κλῶνον
καὶ ἀνυψώνει δὲς εἰπεῖν τὸ ἔθνος καὶ τὸν θρόνον.

—*—

Ὡς πρὸς τὸ Ἰσοζύγιον καὶ τὴν Οἰκονομίαν
κι' αὐτοῦ δὲν ἔχω, βασιλεῦ, ἀντίρρησην καμμίαν,
ὥς πρὸς τὰ διαπύλια καθὼς καὶ τᾶλλα τέλη
καὶ δι' αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν καθόλου δὲν μὲ μέλει,
ὥς πρὸς τὰ νομοσχέδια καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις
καὶ ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ καλὰ ἐπίσης.

—*—

Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὸν μάχιμον στρατὸν
καθ' ὅλα ἐντελεστάτον εὐρίσκω καὶ αὐτόν,
ἀλλὰ καθόσον ἀφορᾷ τὴν πρόοδον τοῦ στόλου
δὲν ἀντιλέγω, βασιλεῦ, καὶ δι' αὐτὴν καθόλου,
ἀλλ' ὥς πρὸς τὴν ἐκχέρωσιν λιμνῶν τε καὶ τελμάτων
κι' αὐτὴν εὐρίσκω ἑκτακτον καὶ θαῦμα τῶν θαυμάτων.

—*—

Ὡς πρὸς τοὺς δρόμους ἔπειτα καὶ τὴν συγκοινωνίαν
κι' αὐτὴν σαλπίζω ἑξαλλος εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν,
ὥς πρὸς τὸ βᾶρος, βασιλεῦ, ἐνὸς καὶ ἄλλου φόρου
κι' αὐτὸ τὸ μέτρον τὸ σοφὸν δὲν παύω νὰ θαυμάζω,
ὥς πρὸς τὸν νέον τοκετὸν τοῦ βρέφους Χριστοφόρου
κι' αὐτόν, Μεγαλειότατε, τὸν ἐπιδοκιμάζω.

—*—

Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ καὶ τὴν ὀνομασίαν
κι' αὐτὴν εὐρίσκω, βασιλεῦ, καθ' ὅλα θαυμασίαν.
Ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα κι' ὥς πρὸς τὸν Παρθενῶνα
κι' αὐτὰ τὰ ἔχω πάντοτε καμὰρι μου κρυφόν,
ὥς πρὸς τῆς Ἀλεξάνδρας σὰς τὸν νέον ἀρραβῶνα
καὶ δι' ἐκεῖνον σύμφημι κι' οὐ δύναμαι εἰ φῶ.

—*—

Οὐχ ἤττον βλέπω, βασιλεῦ, τὴν προκοπὴν τοῦ κράτους
καὶ εἰς τὰ οὐρητήρια καὶ εἰς τοὺς ἀποπάτους.
Διὰ τὴν εὐτυχίαν μας ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω,
καλὸ μοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ, καλλίτερον καὶ τᾶλλο,
θαυμάζων δὲ τὴν πρόοδον τοῦ παρινοῦ καιροῦ μου
ἀνάβω τὸ τοιγάρ μοῦ καὶ πάω πρὸς νεροῦ μου.

—*—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὰ ξέρεις;

Π.—Ποιὰ, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.—

Λοιπὸν δὲν ξέρεις, ψῶρα,

πῶς μὲ τὸν Παῦλο τᾶψησε κι' ἡ Ἀλεξάνδρα τώρα,

πῶς ἀρραβῶνες ἔγιναν κρυφὰ εἰς τὸ Παλάτι,

πῶς οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς τοὺς εἶπανε σπολλάτη,

πῶς ἡ Ἑλλάς προστάτη της θὰ ἔχῃ καὶ τὸν Τσάρο,

πῶς ἔλα πᾶνε μιὰ χαρὰ καὶ τὸν κακὸ σου φάρο;

Π.—Ἐλύσσαξαν, βρὲ Φασουλῆ, μ' αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνας.

Φ.—Θὰ δρέψῃ δάφνας ἡ Ἑλλάς 'στοὺς μέλλοντας αἰῶνας,

καὶ εἶπε κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τόσην παρρησίαν

πῶς ἔχουν καὶ πολιτικὴν οἱ γάμοι σημασίαν.

Π.—'Αμμ' δὲν τὸ ξέρεις, κουτεντέ;

Φ.—

Δὲν τῶξερα ὡς τώρα,

μὰ τώρα ποὺ τὸ ἄκουσα, ἀντίο Λεονώρα.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ στοργή, ἀλλὰ κι' ἡ σημασία,

μὲ ἄλλους λόγους Περικλῆ, μεγάλη προστασία,

ἦγουν, μωρέ, δὲν γίνεται ὁ γάμος γιὰ τὸν γάμο....

Π.—Θὰ φῶς καμμιὰ, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἓνα τσουράπι ἄμμο....

Φ.—Παρακαλῶ σε ἄφησε 'στὴν πάντα τὸ τσουράπι...

ποὺ λές δὲν εἶναι μοναχὰ ὁ ἔρωσ κι' ἡ ἀγάπη,

καθὼς 'στοὺς γάμους τοὺς κοινούς ἡμῶν τῶν ἀπλουστέρων,

ἀλλ' ὅμως καὶ πολιτικὸν ἐγκρύπτεται συμφέρον,

μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, μᾶς χαιρετᾷ ἡ νίκη

καὶ ἡ Εὐρώπη θὰ γενῇ τῆς γούνας μας μανίκι.

Τοιαῦτα εἶπε 'στὴν βουλὴν μετὰ φωνῆς μεγάλης,

ἀλλὰ καὶ πάλιν ἄρχισε καὶ εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις

πῶς ἂν ἐσυγγενεύσασιν μὲ Γερμανοὺς καὶ Πρώσσους,

ἐσχάτως δέ, ὡς ἔμαθες, μὲ Παύλους καὶ μὲ Ρώσσους,

δὲν θὰ εἴπῃ πῶς τᾶχομε κακὰ καὶ μὲ τοὺς Γάλλους,

κι' αὐτοὺς συμμάχους πάντοτε τοὺς ἔχομεν μεγάλους,

κι' ἂν σταυραδέρφιν εἴμαστε μαζί μὲ τὴν Γαλλίαν

δὲν θὰ εἴπῃ πῶς τᾶχομε κακὰ μὲ τὴν Ἀγγλίαν,

καὶ ἂν ἐγκωμιάζωμεν τοὺς προσφιλεῖς Ἑγγλέζους

δὲν θὰ εἴπῃ πῶς τᾶχομε κακὰ μὲ τοὺς Κινέζους,

κι' ἂν εἶναι ὄντως φίλοι μας καὶ οἱ σοφοὶ Κινέζοι

δὲν θὰ εἴπῃ πῶς ἔγιναν ἐχθροὶ μας κι' οἱ Μαλτέζοι,

ἦγουν αἱ σχέσεις, Περικλῆ, αὐτοῦ τοῦ βασιλείου

εὐρίσκονται ἀτάρακτοι μετὰ τῆς ὑψηλῆς.

Κι' ἂν Γερμανίδος ἔγινε μνηστὴρ ὁ Κωνσταντῖνος

δὲν πρέπει νὰ κρατῇ θυμὸ κανέναν Μανδρινός,

κι' ἂν πέρν' ἡ βασιλόπαις μας τὸν Παῦλον τῆς Ρωσίας

δὲν πρέπει νὰ κακοφανῇ καθόλου τῆς Περίας,

κι' ἂν δώσῃ 'στὸν Γεώργιον γυναῖκα ἡ Γαλλία

δὲν πρέπει νὰ γενῇ ἐχθρὰ γιὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία,

κι' ἂν πάρῃ ὁ Νικόλαος καμμιὰ 'ψηλὴ Ἑγγλέζα

δὲν πρέπει νὰ μᾶς σιχαθῇ τοῦ Δεῖνα ἡ Μαλτέζα,

ἂν δὲ κανέναν Ἰταλὸ καὶ ἡ Μαρία πάρῃ
ἐχθροὶ δὲν πρέπει νὰ γενοῦν γιὰ τοῦτο οἱ Μαγίροι
κι' ἂν δώσουν 'στὸν Χριστόφορο μιὰ Δούκισσα Ρωμῶν
δὲν πρέπει νὰ γενῇ σκυλὶ καμμιὰ Χανόμ Σουλτάνα
ἂν δὲ καὶ οὐ δεθῇς στενωὸς μαζί μὲ τὸ Πεκίνο
καὶ ἂν τὸ βασιλόπουλο, βρὲ Περικλῆ, ἔκείνο,
ὅπου πιστεύω βέβαια νὰ γεννηθῇ κατόπιν,
δὲν συγγενεύσῃ παντελῶς μὲ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀλλὰ συνάψῃ σύνδεσμον μὲ τὴν μικρὰν Ἀσίαν,
δὲν πρέπ' οἱ Φράγκοι καὶ σ' αὐτὸ νὰ δώσουν σημασίαν
διότι, ὡς γνωρίζομεν, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
δὲν λογαριάζει πώποτε Παρίσι καὶ Λονδῖνον,
ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητον καὶ κάνει ὅ, τι θέλει
χωρὶς γιὰ κάθε μασκαρὰ καθόλου νὰ τὸ μέλῃ,
κι' ἂν συγγενεῖς του ἔγιναν οἱ Γερμανοὶ καὶ Ρώσοι
γι' αὐτὸ δὲν ἔχει πουθενὰ λογαριασμὸ νὰ δώσῃ,
κι' οὔτε γιὰ τίποτα σὰν πρὶν μᾶς πᾶει ριπιτίζῃ
κι' ὅποιος θυμόνει, Περικλῆ, αὐτὸς ἀς πῇνι ξύλο.

Π.—Βρὲ σκάσε, ἀφιλότιμε....

Φ.—

Νὰ σκάσῃς σὺ, γαλινάκι
ποὺ διόλου δὲν σὲ συγκινεῖ ὁ λόγος τοῦ Τρικουπί.
Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα
καὶ μὲ διάτορον φωνὴν καὶ μ' ἐπιβάλλον σχῆμα
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν εὐχαριστεῖ ἐκ μέσης
καθόσον εἶναι εἰς στενάς μὲ τὴν Γαλλίαν σχέσεις
κι' αἰσθήματα ἐξέφρασε εὐλικρινοῦς φιλίας
πρὸς τὴν κλεινὴν Κυβέρνησιν τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας.
Τοιαῦτα ἐρρητόρευσε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης,
διότι, φίλε Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνεις,
τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν ὁ Θεωρῆς προσθεῖναι
κι' ὑπὲρ ἐκείνης κόπτεται κι' ἐνθέρμως ρητορεύει,
καὶ λέγουν πῶς ὁ Μονθολὼν εἰς τὸν γνωστὸν τοῦ μπιῶ
καθ' ἔλα πληρεξούσιον τὸν ἔκαμε τῶν Γάλλων,
καὶ ἴσως κι' ἄλλη μιὰ φωνὴ σὰν τοῦ Μουτ' ἀκούσῃ....

Π.—'Αμμὲ τὸ Ἰσοζύγιον τί γίνεται, βρὲ Τσούση;

Φ.—Ἐξησφαλίσθη, Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω,

ἂν κι' ἀπεδείχθ' ἰδανικὸν ἀπὸ τὸν Καραπάνο,

καὶ ὁ Τρικουπὴς εἶπε καὶ κι' ὁ Καραπάνος ὅχι

καὶ τοὺς ἐχειροκρότησαν κι' ἐκάθισαν 'στὴν κώχη,

καὶ 'στὸν Τρικουπὴ ἔστησαν οἱ βουλευταὶ ντουφέκι

καὶ λένε πῶς 'στὰ πόδια του πολὺ καλὰ δὲν στέκει,

κι' ἐδῆκε ἀπὸ τῆς βουλῆς μὲ δύο δεκανίκια

καὶ ἀπ' ὀπίσω 'πήγαιναν καμπόσοι σὰν κατσίκια,

καὶ λένε πῶς τὰ δόντια του σκοπεύει νὰ μᾶς τρέξῃ

καὶ ἔλο τὸ περίσσευμα πραγματικὸν νὰ δείξῃ,

κι' ὅποιος τὸ λέγει σῶζεται, διαόλου μπεχλιβάνη,

καὶ ὅποιος τὸ ἀφιγκρασθῇ Παράδεισον λαμβάνει,

Παράδεισον καὶ λίθανον ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο....

Π.—Βρὲ ἔλα τοῦτα ποὺ μοῦ λές 'στὴν φτέρνα μου τὰ γράμματα

καὶ γύρισε τὴν πλάτη σου ν' ἀρχίσῃ τὸ στηλιτάρ,

διότι ἀγέδιασά τὰ νέα σου, σαλιάρη.

Ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,

ν' ἀκούσετε τὸν ἔμιλον τῶν νέων Κεφαλληνῶν.

Ὅλαις φωναῖς ἀγγελικαῖς, τραγούδια ἕνα κι' ἕνα,

ποὺ δὲν θὰ 'πῃτε τὰ λεπτὰ πῶς 'πῃγαν 'στὰ χιμένια.

Ὁ σιὸρ Τσιγγρὸς 'μιλεῖ
μὲ παράπονο πολὺ.

Τίνα 'κανα, διαδόντρον γυροὶ καὶ Μαραθωνομάχοι,
καὶ εἶλοι 'στοῦ σιὸρ Τσιγγρὸ ξεσπάτενε τὴν ράχη;
Ἐν ἥκαμα γιὰ χάρι σας ἀνώγεια καὶ κατώγεια;
μὴ ἐν σκοπεύω ἄματις καὶ ἄλλα νὰ σὰς κάνω;
Τοῦ μοῦ πιπιλιζέτεν τὸν νοῦ μου μὲ τὰ λόγια
κι' ἐγὼ μὲ σὰς δλημερὶς τὴν κεφαλὴ μου χάνω;

Σὰς ἔλα θέτεν καὶ καλὰ νὰ γίνουν μάνι μάνι,
εἰς ἐν πρέπει μὲ καλὸ κανέναν νὰ σὰς πιάνῃ.
Σὰς κι' ἐκείνον κάνετεν ποὺ τᾶχει τετρακόσα
νὰ γίνῃ διαολόλωλος μὲ τὴν κακὴ σας γλῶσσα,
καὶ χάνει ὁ κακόσορτος Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ καταντᾷ 'στὸ ὕστερο μὲς 'στοῦ Δρομοκαίτη.

Σὰς δαίμονας μ' ἐφώτισε νάλθω ἐδῶ ἀπ' ἐξω
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μὲ ἀραρούς νὰ μπλέξω,
καὶ κάθε τόσο νὰ σκορπῶ καὶ νὰ 'ξοδεύω γρόσια,
νὰ τοὺς μαθαίνω ἀρχοντιά, εὐγένεια καὶ πάστρα,
καὶ αὐτοὶ νὰ μοῦ φορτώνωνται καὶ νὰ μοῦ λένε τόσα,
ποὺ ἤπρεπε νὰ μ' ἔχουνε βασιλικὸ 'στὴ γλάστρα;

Καὶ πάλι 'στὸν σιὸρ Τσιγγρὸ ξεσπάνε οἱ διαδῶλοι
καὶ μὲ φωναῖς ἐκλήζουσιν τὸν Νικολῆ μου ὄλοι.
Σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο 'στὸν κόσμον ἐν ἀρέσει,
σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ γκρεμισθῇ, σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ πέσῃ,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο σὰν τᾶχυρο θ' ἀνάψῃ,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο μιὰ νύχτα θὰ μᾶς κάψῃ.

Σιὸρ Τσιγγρὸ θὰ χάσωμε ταῦτά καὶ τὰ Παρχάγια,
θὰ πέσουνε τὰ πατέρα νὰ σπάσουνε κεφάλια,
σιὸρ Τσιγγρὸ τὸ θέατρο ποὺ ἤκαμες ἀξίζει
γιὰ τῆς ἀρκούδαις μοναχὰ, ὅπου φοροῦν προβαῖς,
'στὸ θέατρο, σιὸρ Τσιγγρὸ, ὁ κόσμος τουρτουρίζει
καὶ εἰς τὸν Ἄδῃ 'γρήγορα θὰ στείλῃ καρδιαῖς.

Σιὸρ Τσιγγρὸ, 'στὸ θέατρο ἡ πόρταις ἐν σφαλῶν,
σιὸρ Τσιγγρὸ 'στὸ θέατρο νερά κατρακυλοῦν,
κανέναν 'στὴν παράστασι ἐν ἔχει τὸ μαλὸ του
κι' οὔτε 'μπορεῖ τὴν μουσικὴ καλὰ νὰ καταλάβῃ,
καὶ ἂν ὁ κόσμος μὲς 'αὐτὸ εὐρὴ τὸ διάβολό του
ἐσὺ θὰ φταῖς, σιὸρ Τσιγγρὸ, καὶ ὄχι εἰ ἐργολάβοι.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πρῶτα μου λένε κάθε τόσο
κι' ἐγὼ μὲ τούτους ἐν ἑμπορῷ μὴ ὦρα νὰ γλυτώσω.
Μὲ σὰς ἐν πρέπει ἄνθρωπος νὰ φαίνεται καλός
κι' ὅσα καλὰ σὰς ἤκαμε θὰ πᾶνε ὅτ' ἀχαμένα...
κάποιου ἡχρῖζαν γὰρ ἄραρο, κι' ἐκεῖνος δ' ὡλὼς
μὲ προσοχὴ τὰ δόντια του ἐκύτταζ' ἕνα ἕνα.

Ἔτσι καὶ σεις, διαδόντρου γυροὶ καὶ Σαλαμινομάχοι...
ὅσο ἐν ἦταν θέατρο ἐσκούζετεν γι' αὐτό,
κι' ἐτρέχετεν ὅτ' οὐ Μπούκουρη νὰ πέρνετεν συνάχι,
καὶ τώρα ποῦ σὰς τῶκτισα ἐν δίνετεν λεφτό,
καὶ κάθε τόσο ὅρῖσκετεν πῶς ἔχει καὶ κουσούρια
καὶ πῶς ἀξίζει μοναχὰ γι' ἀρκούδαις καὶ γαδούρια.

Ἐγὼ ἐν ἦπρεπε γιὰ σὰς τὰ γρόσα μου νὰ δίνω,
ἐγὼ ἐν ἦπρεπε γιὰ σὰς τὸ θέατρο νὰ κάνω,
νὰ τρέχετεν ὅτ' οὐ Μπούκουρη τὸ χάλαιρο ἐκείνο
καὶ πᾶντ' ἀδδὲλλαις νάχετεν ὅτ' ὅφο σὰς ἀπάνω.
Τέτοια γουρούνια ἤσαστεν καὶ τέτοιο σὰς ἀξίζει,
καὶ φαίνεται λιγερμαλῆς ὅπου γιὰ σὰς φροντίζει.

Κι' ἂν τὸ καινούριο θέατρο γκρεμίσῃ ἕνα βράδυ,
ἔντα σὰς μέλει ἄματις, διαδόντρου μου σκαρτάδοι;
μήπως ἐν εἶναι ἄματις τὸ θέατρο ὀικό μου
κι' ἂν πάθῃ τίποτε κακό, ἐν θᾶναι γιὰ κακό μου;
Θὰ πέσῃ ὅτ' ἡν καμπούρα μου ἀπάνω ἢ ζημιὰ,
χωρὶς δεκάρα τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετεν καμμιὰ.

Κι' ἂν τύχῃ μὲς ὅτ' οὐ θέατρο κανεὶς νὰ σκοτωθῇ
κι' ἂν ἀποβάλλῃ ἀξάφνα καμμιὰ χοντρή γυναίκα,
τὸ ἔθνος, ζαγλαντάκηδες, μ' αὐτὸ ἐν θὰ χαθῇ,
κι' οὔτε δ' κόσμος χάνεται ἂν λείψουν πέντε δέκα.
Μήπως οὐ τόσα θέατρα ποῦ κτίζουν ὅτ' ἡν Εὐρώπη
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐν χάνονται ἄνθρωποι;

Μὰ εἶμαι πρὶ ὡλὼς ἐγὼ ποῦ κάθουμαι καὶ δίνω
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο μου κοντὸ λογαριασμό,
ἀφοῦ τὸ νέο θέατρο μὲ ἔλα του τᾶφίνω
παντοτεινὴ κληρονομία ὅτ' ἡν Εὐαγγελισμός.
Καὶ ὅποιος ἀθεόφοβος κακὸ γιὰ ἔμένα πῇ,
αὐτὸς ποτέ, νὰ σὰς χαρῶ, δὲν θάχῃ προκοπή.

Φθάν' ἢ ἀχαριστία σὰς καὶ ἢ ἀδιαντροπία
καὶ μὴ πολυζαλίζετεν τὸν Νικόλη μου πιά.
Ἐγὼ γιὰ σὰς ἡξώδεφα τὰ μαλλοκέφαλά μου
καὶ ἡκαμα τὸ σπῆτι μου χοροδιδασκαλεῖτο,
μὰ σεις, ὡλὼι, ξεχάνετεν τᾶμέτρητα καλὰ μου
καὶ εἰς τὸν Ζάππα δίνετεν τιμὴ καὶ μεγαλεῖο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πᾶς ὅτ' οὐ σπῆτι μου ἀνέει,
ἔστην Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὲ, — δρὸ ὅτ' οὐ λάδι, τρεῖς ὅτ' οὐ ξάδι.

Γυροὶ τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Τὰ γρόσα ποῦ σὰς ὁκρόπισα ἐπήγαγε χαμένα,
ἔλα σ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῇ καὶ τίποτα σ' ἐμένα.
Αὐτὸς ἐδῶ, αὐτὸς ἐκεῖ, αὐτὸς ἀπάνω κάτω,
κι' ὁ βασιλεὺς τὸν ἤκατσε μὲς ὅτ' ἄλλο τὸ φουσαῖτο
καὶ ἡφαγε ὁ Κωνσταντῆς μ' ἀνθρώπους ἕναν κι' ἕνα
ὅαν νᾶταν Πρίγκηπας κι' αὐτὸς, ὅαν νᾶταν ὅαν κι' ἕνα.

Ἄλο! ἄλο! ὁ κουζουλὸς ἔντα ἡθα καὶ πάλι...
τοῦ Κωνσταντῆ δ' ἐρχομὸς ἐν μ' ἄφηκε κεφάλι.
Ἦοδυσσα ὁ κακόσορτος μὲ τὸν διαδόντρου Ζάππα,
ὅ' αὐτὸν Παλάτι ἀνοικτὸ καὶ ὅτ' οὐν Τσιγγρὸ μὴ φάπτα,
γιὰ τοῦτον τὰ σιμάματα, γιὰ τοῦτον τὸ τραγοῦδι,
καὶ δέκα τύφλαις μοναχὰ γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ βουδι.

Καὶ μ' ἔλ' αὐτὰ ὅτ' οὐ θέατρο ἀκόμη θὰ ἔσδῃ
καὶ ἔλα τὰ κουσούρια τοῦ σὲ ἴλιγο θὰ βολέψω.
Ἄλλ' ἂν καὶ μ' ὅσα γίνουνε καὶ τότε ἐν σὰς ἀρέσῃ
κι' ἐν πάφτεν μὲ τῆς φωναῖς ταυτιά μου νὰ τρυπάτε,
τότε κι' ἐγὼ ὅτ' οὐ δαίμονα σὰς στέλλω γιὰ πεσκέσι,
τότε κι' ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ «μὴ σῶσετεν νὰ πᾶτε».

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα τρελλὰ,
ἀστεῖα, διηγήματα, παιήματα πολλὰ.
Σ' αὐτὸ θὰ ἔῃς τὰ μούτσουνα τῶν συγγραφέων ἔλινω,
ποῦ ὅτ' Ἡμερολόγιον σπουδαῖον παῖζον ῥέλον,
μὰ ἔχει καὶ τὴ μεύρη μας μέσα ὅτ' ἡν ἄλλαις μούραις,
ὅπου τῆς πρέπουν φάσκελα καὶ χιλιαῖς ἐρὸ μουντζούραις.

Βιβλιοθήκη Νομικὴ Ἀνκοῦδη—Φιλαρέτου...
κι' αὐτὴ μετὰ κομψότητος ἐκδίδετ' ἐξαιρέτου
ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ εἰς αὐτὴν καθέννας μας θὰ εἰμφορῇ νὰ ἔδῃ
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν λειτουργούντων Νόμων,
πωλεῖται κατὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόμον.

Σαπφὴ τοῦ Ἰωάννου Φλάχ, βιβλίον θελκτικόν,
μεταφρασθὲν πιστότατα μὲ λόγου εὐκομψίαν,
πωλεῖται ἐν ὅτ' οὐ κάλλιστον τῶν Περιδικῶν,
μὲ ἄλλους λόγους ὅτ' ἡν Κλειώ, ποῦ βγαίνει ὅτ' ἡν Λεῖψα.

Ἐδῆσαν Νύκτες Ἀστικαὶ τοῦ Σπύρου Παγανέλη,
ποῦ σιάζει τὸ κοντύλι τοῦ χολῆ μαζὶ καὶ μέλι.
Τοῦ συγγραφέως τὸνομα πρὸς οὐρασίαν ἀρκεῖ
καὶ πᾶσι ἔτσι κουτουροῦ ἢ καθε κριτικῇ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.